

[Ludvig Christensen.]
ningen' indbetaler Skattens Mønt til Staten, derved tilføjer Staten 'en ikke ringe Renteindtægt, som denne ikke faar fra de daarligt ledede Kommuner eller — undskyld Udtrykket — fra de Kommuner, der opretholder en mere forældet Inkassationsmaade. Hvorfor skal man nu gennem Loven straffe Skatteborgerne i de Byer, der har det bedste og for Staten mest fordelagtige System? Og det er ikke Smaapenge, det her drejer sig om. Men det har man ikke villet tage noget som helst Hensyn til, for Gud bevares, den Metode passer ikke i Provinsbyerne. Her er det navnlig, vi mangler en Smule Undersøgelse af, i hvor høj Grad man kunde gennemføre Retfærdigheden, ikke den absolutte, matematiske Retfærdighed, men Ensartethed, saa langt som det under rimelig Hensyntagen til alle Forhold lader sig gøre. Men det har man nægtet, og det synes jeg ogsaa fortjener at drages frem under Forhandlingerne.

Den ærede Ordfører oplyste, at han under disse Forhandlinger var blevet klar over, at man i København paa mange Omraader havde en Ordning, man ikke har i Provinsbyerne, bl. a. fordi vi opkræver Statsskatten og Kommuneskatten sammen. Ja, det er virkelig saadan, at en By, der har 256.000 Skatteydere, maa have et andet, mere moderne, mere overkommeligt og mere rationelt System, end man behøver i Fredericia med dens maaske 3.000—4.000 Skatteydere og i andre Provinsbyer, og en Ændring af det kan man ikke gennemføre uden videre, uden at der gaar noget i Stykker. Og her skal jeg af Hensyn ikke mindst til Statens Finanser stoppe op, thi det Perspektiv, der laa i det ærede Medlems Udtalelser, ønsker jeg ikke at drage videre ud. Jeg synes ikke, det i og for sig var Tale, man var helt tjent med at faa ført ud i sine Konsekvenser.

Den højtærede Minister sagde, at vi ikke i Fjor havde fremsat Krav om Oplysninger. Det er ikke rigtigt. Hvis den højtærede Minister vil efterlæse Betænkningen fra i Fjor, vil han se, at der dør staar, at vi havde fremsat Krav om Oplysninger, men at det ved en Afstemning i Udvalget blev nedstemt. Paa samme Maade forholder det sig med den højtærede Ministers Paastand om, at mit Parti ikke i Folketingsudvalget har fremsat Ønske om Oplysninger. Jeg skal tillade mig at oplæse et kort Afsnit af Folketingets Betænkning:

„Et Mindretal“ — her følger Navnene paa de socialdemokratiske Medlemmer — „har under Udvalgsforhandlingerne rettet

Spørgsmaal til Ministeriet om det Omfang, i hvilket der ifølge Lov af 29. Marts 1924 er eftergivet Skatter. Ministeriet svarede, at man ikke havde saadanne Oplysninger.

Da Mindretallet derefter foreslog at anmode Ministeriet om at indhente de nødvendige Oplysninger hos Kommunerne, nægtede Udvalgets Flertal at lade disse Spørgsmaal afgaa, idet man hævdede, at Oplysninger intet kunde nytte, da man dog var sindet at gennemføre Lovforslaget, saaledes som det forelaa.“
Altsaa er der under Sagens Behandling i Udvalget i Fjor stillet Krav om Oplysninger, men de er ved Afstemning nægtet os. Ministeriet, som ønskede at genoptage Lovforslaget, og som ogsaa fremsatte det tidligt paa Samlingen, har ikke anvendt Sommeren til at skaffe de saglige Oplysninger, der var nødvendige. Af vore Partifæller i Folketingsudvalget er der stillet Krav om Oplysninger, men de er ved Afstemning nægtet dem. Paa samme Maade er det gaet i dette høje Ting, dette saglige Ting: Udvalget har ved Afstemning nægtet os at faa de Oplysninger, som var nødvendige. Jeg ønsker at konstatere dette, fordi der jo kunde komme andre politiske Forhold; og det vil være rigtigt, at de, der i Øjeblikket udgør Flertallet i det høje Ting, ikke glemmer, at der dog kunde komme den Dag, da det ikke var helt behageligt for dem, om vi andre vilde nægte dem enhver rimelig Oplysning under den Slags Lovforslags Behandling.

Jeg skal fortsat anbefale Gennemførelsen af det Ændringsforslag, vi har stillet. Det er ikke helt rigtigt, naar den højtærede Minister mener, at Kommunerne vil benytte det til at fabrikere Vælgere. Vi er — og det tror jeg, jeg har Lov til at paastaa, maaske navnlig under Henvisning til det, jeg ikke gik nærmere ind paa før — mere Samfundsvener, mere samfundsinteresserede end adskillige andre. Vi er navnlig ogsaa interesserede i, at hver Borger faar Lov til at gøre sin Pligt og faar Lov til at betale sin Part, og man vil ikke være i Stand til at paavise et eneste Sted i dette Land, hvor vore Folk under Ansvar har været med til at fratage Borgere deres Forpligtelser og kun sætte Rettigheder i Stedet for, saa den Frygt kan i hvert Fald ikke gælde os.

Veistrup: Nogen stærk Velvillie var det jo ikke, der kom til Orde, hverken fra den højtærede Minister eller fra den ærede Ordfører, overfor de stillede Ændringsforslag, og man kan herefter med nogenlunde